

тріарха, че ще остане въ Цариградъ до гдѣ ся рѣши чърковнія въпросъ. Патріарха наименова тогазъ Негов. Свят. директоръ на Халкійска-та семинарія.

На 1867 Н. Св. Антимъ ся опредѣли за митрополитъ на Видинска-та епархія, на коя-то жители-тъ не ся бяха-още отказали отъ Гърцка-та патріаршія, и Нег. Св. ся опѣти за епархія-та си. Въ сѣщо-то време обаче и Видинци прогласиха свое-то отцѣпване отъ патріаршія-та и ся отказаха да приематъ Н. Св. за владика. Въ едно таково трудно положеніе, между длѣжности-тъ си кѣмъ духовни-тъ си началници и онія кѣмъ повѣрено-то нему стадо господне, Н. Св. послуша гласа на свои-тъ единородци, отказа ся отъ Гърцка-та патріаршія и припозна българскія синодъ въ Цариградъ. Отъ това време Антимъ живѣ въ Видинъ три години като частно лице, въ частна кѣща, обиколень само отъ нѣколко ближни пріатели и въ *голямо сиромашество*. *) Онова обаче кое-то показва негово-то челоуѣколюбіе е че Н. Св., при сичка-та си сиромашія, пріелъ да проводи на свои разноски единъ младець да ся учи въ Чехско. Тази негова добрина може да заслужва по-голѣма похвала отъ сички-тъ му други дѣла въ живота: защо-то е тя произлязла отъ сърдце ученолюбиво, благородно и пълно съ самопожъртвованіе.

Слѣдъ смущенія-та въ Цариградъ, причинени отъ заточеніе-то на български-тъ владици въ Никомедія, царско-то правителство ся рѣши най-послѣ да остави на страна упорство-то на гърцка-та па-

*) Очевидци сѣ ни разказвали скромнія и сиромашкія животъ на Н. Блаженство въ Видинъ. Ній го повтаряме тука, за да отдадемъ чещъ на священника, кой-то, съ христіанско самоотвърженіе, не само претърпя оскудности, но и пріе да ся лиши отъ най-нуждни потрѣбности за да образува единъ младъ Българинъ.